

LUX

3 ΤΑΙΝΙΕΣ
24 ΓΛΩΣΣΕΣ
28 ΧΩΡΕΣ

FILM

DAYS

TONI ERDMANN

Maren Ade
Γερμανία, Αυστρία, Ρουμανία

**LUX
FILM PRIZE**

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ
ΣΤΡΑΤΕΥΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

ye10
ars

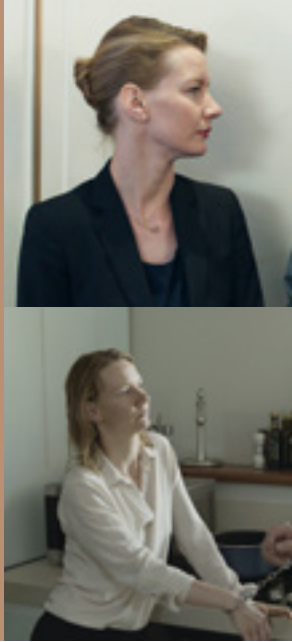
Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

TONI ERDMANN

ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ MAREN ADE

Όταν η Ines, στέλεχος μιας μεγάλης γερμανικής εταιρείας με έδρα το Βουκουρεστί, δέχεται απροειδοποίητα επίσκεψη από τον πατέρα της, δεν μπορεί να κρύψει την αγανάκτησή της. Η ζωή της είναι τέλεια οργανωμένη, σε απόλυτη τάξη, όταν ο πατέρας της όμως της θέτει το ερώτημα «Είσαι ευτυχισμένη»;, η αδυναμία της να απαντήσει σηματοδοτεί το ξεκίνημα μιας μεγάλης ανατροπής. Ο πατέρας, πηγή ντροπής και βάρους για την Ines, κάνει τα πάντα για να παροτρύνει την κόρη του να ξαναβρεί νόημα στη ζωή της, και ο τρόπος του για να το πετύχει αυτό είναι να επινοήσει έναν χαρακτήρα: τον πλακατζή Toni Erdmann...

Παρότι η δραματική πρόκληση της αφήγησης έγκειται ουσιαστικά σε αυτή τη δύσκολη σχέση, η ταινία έχει μια απρόσμενα κωμική φόρτιση χάρη στην ικανότητα του πατέρα να υιοθετεί φανταστικούς, παλαβούς ρόλους και να εμπαίζει έτσι τον κόσμο των ισχυρών που περιβάλλουν την κόρη του. Τελικά, ο επινοημένος χαρακτήρας αναδεικνύει ασυναίσθητα τις βαθιές κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες που δημιουργούν οι μεγάλοι παίκτες της οικονομικής παγκοσμιοποίησης.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΜΕΝΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

Ταινία που παρουσιάστηκε στο Φεστιβάλ Καννών του 2016, το *Toni Erdmann* μάγεψε κοινό και κριτικούς με το εκκεντρικό του χιούμορ και χαρακτηρίζεται συχνά κωμωδία, παρότι οι κωμικές στιγμές δεν είναι τελικά τόσο συχνές όσο μας δίνεται η εντύπωση την πρώτη φορά που τη βλέπουμε. Ωστόσο, το χιούμορ αποτελεί έναν εύκολο τρόπο να προσεγγίσει κανείς την ταινία και, με λίγη σκέψη, εύκολα διακρίνει στα πρόσωπα αυτών των τόσο διαφορετικών ανθρώπων, του πατέρα και της κόρης, τις κλασικές φιγούρες του τσίρκου: τον χαρούμενο και τον θλιμμένο κλόουν.

Ο Winfried, ο πατέρας, υιοθετεί ξεκάθαρα τον ρόλο που έχει τα παραδοσιακά χαρακτηριστικά του χαρούμενου κλόουν: το εξωφρενικό μακιγιάζ, την κόκκινη μύτη, που εδώ αντικαθίσταται από μια γκροτέσκα μασέλα, την περούκα, τα ασουλούπια ρούχα, την υπερβολή, την αναίδεια και μία αδεξιότητα λίγο πολύ προσποιητή. Οι παρεμβάσεις του έχουν συχνά σκοπό να προκαλέσουν αβίαστα γέλια με την υπερβολή του, τις γκάφες του ή τις προκλήσεις του προς διάφορους παρτενέρ που πέφτουν λίγο πολύ θύματά του.

Από την άλλη πλευρά, η κόρη του, η Ines, παρουσιάζεται αρχικά ως ένας χαρακτήρας υπερβολικά σοβαρός, με παντελή έλλειψη χιούμορ, που υπομένει λίγο πολύ καρτερικά την ανάρμοστη συμπεριφορά του πατέρα της. Καθώς όμως εκτυλίσσεται το σενάριο, αποκαλύπτονται οι κωμικοί ρόλοι και η κωμική δυναμική της, ιδίως όταν υποδέχεται τους καλεσμένους της θεόγυμνη. Αρχίζουμε, λοιπόν, να διακρίνουμε στην Ines τα —εξωτερικά ιδίως— χαρακτηριστικά του θλιμμένου κλόουν: νιώθει υποχρεωμένη να διατηρεί την ψυχραιμία της σε κάθε περίπτωση, διατηρεί πάντοτε νηφάλιο παρουσιαστικό και δεν χάνει ποτέ την αξιοπρέπεια της, όμως το σοβαρό της προσωπείο της προσδίδει μια κωμικοτραγική δύναμη.

ΜΙΑ ΣΟΒΑΡΗ, ΑΝ ΟΧΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ, ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ταινία, ωστόσο, δεν είναι νούμερο τσίρκου. Απεναντίας, στην αληθινή ζωή ένας κλόουν μπορεί να προκαλέσει αμηχανία στον περίγυρό του. Αυτό ακριβώς κάνει ο Winfried με την κόρη του όταν εισβάλλει στον επαγγελματικό της κόσμο και την αποσταθεροποιεί κατ'επανάληψη υιοθετώντας την ταυτότητα του Toni Erdmann. Χαρακτηριστική είναι η σκηνή όπου η Ines, μετά από μια δύσκολη μέρα στη δουλειά, συναντιέται σε ένα εστιατόριο με δύο «φίλες» της και ο πατέρας της, φορώντας περούκα, εμφανίζεται ξαφνικά από πίσω τους και τους συστήνεται ως δήθεν προπονητής του Ion Tiriac. Παρότι ο Toni προκαλεί γέλιο στον θεατή και στις δύο φίλες, η Ines αντιθέτως αφήνει να διαφανεί πίσω από την ψυχρή της μάσκα η βαθιά αμηχανία της.

Το δραματικό επίκεντρο της ταινίας αναδεικνύεται εύκολα λοιπόν χάρη στην αποξένωση πατέρα και κόρης, δεδομένου ότι η Ines ζει πλέον σε έναν κόσμο διαφορετικό από αυτόν του πατέρα της: θα μπορούσαν άραγε να ξανασυναντηθούν ή να τα ξαναβρουν πριν επέλθει οριστική ρήξη; Αυτό το μεγάλο στοιχείο καθίσταται σαφές από την αρχή της ταινίας, με τον θάνατο του γέρικου σκυλιού του Winfried, που αποτελεί το έναυσμα για να εκτυλιχθεί η όλη ιστορία. Ακόμα και αν δεν δηλώνεται ρητά, γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι το συγκεκριμένο

γεγονός κάνει τον πατέρα να συνειδητοποιήσει ότι γερνάει, και αυτό τον ωθεί να πάει στο Βουκουρέστι για να ξαναβρεί την κόρη του.

Μάλιστα η ταινία θα πατήσει πάνω σε αυτή την προσπάθεια, συνδυάζοντας χρονικά την επανένωση των δύο χαρακτήρων με τον φαινομενικό ή προαναγγελλθέντα θάνατο του πατέρα, τη στιγμή που έχει μεταμφιεστεί μ' εκείνο το βαρύ βουλγάρικο κοστούμι: νομίζουμε ότι ο Winfried θα πάθει καρδιακή προσβολή, παρόλο που τελικά συνέχεται με τη βοήθεια του ελλειπτικού μοντάζ, μεταφερόμαστε αμέσως στην επόμενη σεκάνς, η οποία ξεκινά με την άφιξη της Ines σε μια κηδεία η οποία υποθέτουμε για μια στιγμή ότι είναι του πατέρα, στη συνέχεια όμως μαθαίνουμε ότι πρόκειται για την κηδεία της γιαγιάς. Το ύστατο στοιχείο, ο θάνατος, έχει λοιπόν αισθητή παρουσία, έστω και αν εξουδετερώνεται επιδέξια χάρη σε αυτό το σεναριακό εύρημα —τον θάνατο της γιαγιάς, που αντικαθιστά τον θάνατο του πατέρα και είναι λιγότερο τραγικός για τον θεατή, αφού ο χαρακτήρας αυτός του είναι σχεδόν άγνωστος.

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΚΗ

Το δραματικό επίκεντρο της ταινίας αποτυπώνεται με σαφήνεια, όμως κάθε σεκάνς έχει τη δική της δυναμική και καθορίζεται από την αντιπαράθεση πατέρα και κόρης, και την προσπάθεια του καθενός να επικρατήσει συμβολικά έναντι του άλλου. Αντί να αναζητούν τη συμφιλίωση, βρίσκονται και οι δύο σε μια σιωπηρά συγκρουσιακή σχέση και προσπαθούν να επιβληθούν ο ένας στον άλλο.

Η αντιπαράθεσή τους επικεντρώνεται αναμφίβολα, όπως λέει και ο Winfried, στις θεμελιώδεις αξίες της ύπαρξης, σύντομα όμως μετατρέπεται σε μία σύγκρουση προσωπικοτήτων. Παρόλο που ο Winfried φαίνεται να επικρατεί έναντι της κόρης του χάρη στο παρουσιαστικό και το χιούμορ του, ο θεατής αντιλαμβάνεται σύντομα ότι η Ines είναι ικανή να τον αποστομώσει και να αντιστρέψει την κατάσταση υπέρ της: σε μία από τις πρώτες σεκάνς της ταινίας, όταν ο Winfried λέει ειρωνικά στην κόρη του ότι προσέλαβε αντικαταστάτριά της, εκείνη του απαντά ψύχραιμα ότι χαίρεται γι' αυτό, αφού έτσι θα απαλλαγεί από την υποχρέωση να του τηλεφωνεί στα γενέθλιά του! Αντίστοιχα, στο Βουκουρέστι, όταν ο Winfried της μιλάει για την ευτυχία και το νόημα της ζωής, η Ines δεν χάνει τα λόγια της: με ένα φλέγμα ανάμεικτο με ειρωνεία, τον κατηγορεί ότι χρησιμοποιεί βαρύγδουπες λέξεις και του απευθύνει ακριβώς την ίδια ερώτηση.

Υποθετώντας ωστόσο τον χαρακτήρα του Toni Erdmann, ο Winfried της επιβάλλεται με τις γκροτέσκες παρεμβάσεις του και πολλές φορές τη φέρνει σε αμηχανία, όπως σ' εκείνη τη σκηνή στο εστιατόριο, που αναφέρθηκε πιο πάνω, ή όταν εμφανίζεται στη βεράντα των γραφείων, όπου δεν διστάζει να χρησιμοποιήσει ένα μαξιλαράκι που παράγει ήχους πορδής!

Ωστόσο, η Ines, παρά το αδύναμο παρουσιαστικό της, αποδεικνύεται ισχυρή αντίπαλος και παίρνει, για παράδειγμα, την πρωτοβουλία να καλέσει τον πατέρα της σε έξοδο με φίλους της, όπου θα πάρει επίτηδες μπροστά του κοκαΐνη και ο ρουμάνος συνάδελφος και εραστής της θα συμπεριφερθεί με άσεμνο τρόπο χρησιμοποιώντας ένα μπουκάλι σαμπάνιας ως φαλλικό σύμβολο. Με τη στάση της, προσπαθεί να φέρει τον πατέρα της αντιμέτωπο με μια καινούργια εικόνα του εαυτού της, η οποία πόρρω απέχει από την εικόνα του μικρού κοριτσιού που έχει ακόμα για την κόρη του ο Winfried —μια εικόνα που τον ταραξίζει και του προκαλεί αμηχανία σε αυτό το περιβάλλον που του είναι τόσο ξένο. Παρατηρούμε, ωστόσο, ότι η Ines δεν εκμεταλλεύεται όσο θα μπορούσε την κατάσταση, προτιμώντας τελικά να φύγει από το κλαμπ χωρίς να προσπαθήσει να σηματοδοτήσει με κάποιο σαφή τρόπο την όποια συμβολική νίκη: στο τέλος, αυτή θα καλύψει την απόσταση που τη χωρίζει από τον πατέρα της.

Όμως πριν από αυτή τη σκηνή της συμφιλίωσης, η μάχη για την επικράτηση θα κορυφωθεί σε ένταση, ιδίως στη σκηνή της επίσκεψης στην πετρελαιοπηγή, όπου η Ines χρησιμοποιεί σε τέτοιο σημείο τον πατέρα της για να ασκήσει πίεση στον ρουμάνο διευθυντή, ώστε μια αδέξια πλάκα του Winfried προκαλεί την απόλυση ενός εργάτη. Ο πατέρας, λοιπόν, πέφτει στην παγίδα που έχει στήσει ο ίδιος —αυτή της μεταμφίεσης— και η κόρη του του δίνει τη συμβολική χαριστική βολή μέσα στο αυτοκίνητο, όταν του δηλώνει ότι η οικονομική εξέλιξη της χώρας εξαρτάται από τέτοιες απολύσεις, παρά τον «πράσινο» συναισθηματισμό που επιδεικνύει ο ίδιος με τόση αφέλεια.

Ηττημένος, ο πατέρας πηγαίνει σ' εκείνη τη Ρουμάνια που του είχε δώσει την επαγγελματική της κάρτα, στην οποία παριστάνει τον πρέσβη της Γερμανίας. Για άλλη μια φορά, ο συσχετισμός δυνάμεων αντιστρέφεται και η κόρη, παγιδευμένη σ' αυτή τη φάρσα, αναγκάζεται πρώτα να βάλει αδέξια ένα αυγό και, στη συνέχεια, να τραγουδήσει μεγαλόφωνα μπροστά σε όλη την οικογένεια. Σύντομα, όμως, με μεγάλη αξιοπρέπεια, παρατάει εκεί τον πατέρα της και το βάζει στα πόδια.

Ο ΡΥΘΜΟΣ ΚΑΙ Η ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Αυτές οι εναλλαγές στον συσχετισμό δυνάμεων δίνουν ξεχωριστή δυναμική σε κάθε σκηνή, καθιστώντας αδύνατο στον θεατή να μαντέψει ποια θα είναι κάθε φορά η έκβαση: θα νικήσει ο πατέρας ή η κόρη; Παρόλο που το χιούμορ κάνει συχνά την εμφάνισή του, ταυτόχρονα η σκηνοθέτης δεν διστάζει να τραβήξει σε μακρος αρκετές σκάνες της ταινίας, η οποία διαρκεί πάνω από δύομιση ώρες: μπορεί οι περισσότεροι θεατές να φεύγουν με την εντύπωση ότι η ταινία είναι κωμωδία, όμως οι σκάνες εκτυλίσσονται σχεδόν σε πραγματικό χρόνο, γεγονός το οποίο δημιουργεί στον θεατή ένα αίσθημα αμηχανίας. Μ' αυτόν τον τρόπο, η ένταση των χαρακτήρων γίνεται πολλές φορές απτή —στο εστιατόριο, στο κλαμπ, στην πετρελαιοπηγή, στη ρουμανική οικογένεια κ.λπ.—, έστω και αν το χιούμορ επιτρέπει ορισμένες φορές στον θεατή να ξεσπάσει σε γέλια. Για παράδειγμα, στην πρώτη συνάντηση στην πρεσβεία με τον διευθύνοντα σύμβουλο Henneberg, ο οποίος στη συνέχεια καλεί τον πατέρα της Ines για ένα ποτό μαζί με την κόρη του, κάτω από τις βελούδινες λέξεις που ανταλλάσσονται κρύβονται ένα σωρό υπαινιγμοί: παρόλο που, σαν τον πατέρα, δεν καταλαβαίνουμε και πολύ ποιο είναι το διακύβευμα, η σκηνή διαρκεί αρκετά ώστε να μας δημιουργήσει ένα αίσθημα βαθιάς αμηχανίας, ιδίως όταν αντιλαμβανόμαστε ότι η Ines έχει υποπέσει σε ατόπημα (ή ότι έχει παγιδευτεί από τον διευθύνοντα σύμβουλο), ιδίως στη σκηνή που αποτελεί την κορύφωση της ταινίας —σ' αυτό το πάρτι μεταξύ συναδέλφων που μετατρέπεται σε σκηνή γενικευμένης γύμνιας προκαλώντας γέλια στους θεατές.

Όμως, πέρα από την κωμική πτυχή της, αυτή η κορύφωση είναι καθοριστική για το βαθύτερο νόημα της ταινίας. Στην πραγματικότητα, σε αυτή τη σκηνή δεν υπάρχει σύγκρουση ανάμεσα σε πατέρα και κόρη· η Ines είναι αυτή που αποφασίζει, υποκύπτοντας σε μια καθαρά ψυχολογική πίεση, να ξεγυμνωθεί και να υποδεχθεί τους καλεσμένους της όπως τη γέννησε η μητέρα της. Αυτή η κίνηση έχει το δίχως άλλο μεταφορική σημασία, αφού το ξεγυμνωμά της, εκτός από τη σωματική, έχει και μια ηθική διάσταση. Η Ines εγκαταλείπει τα προσχήματα που χρησιμοποιούσε μέχρι τότε σ' έναν κόσμο γεμάτο ψέματα και ψευδαισθήσεις. Κι αυτή ακριβώς η παραίτηση της επιτρέπει πλέον να συμφιλιωθεί οριστικά με τον πατέρα της, ο οποίος εμφανίζεται με την πιο εξωφρενική αμφίεση! Καταλαβαίνουμε τότε ότι, ενώ οι μεταμφιέσεις του Toni Erdmann είναι εμφανείς και κωμικές, αυτές που κυριαρχούν στον κόσμο της Ines είναι αφανείς και τραγικές, και δηλητηριάζουν την ύπαρξή της, ώσπου παίρνει την απόφαση να δώσει ένα τέλος.

Δεν είναι σαφές κατά πόσον αυτή η ρήξη προκαλείται από την αντιπαράθεσή της με τον πατέρα της. Μπορούμε όμως να υποθέσουμε ότι αυτή η σωρεία από ψέματα, που γίνεται αισθητή καθ' όλη τη διάρκεια της ταινίας, διαδραματίζει αποφασιστικό ρόλο, κυρίως όταν ο διευθυντής της Ines της ζητάει να οργανώσει αυτό το χαλαρό πάρτι με σκοπό να συσφιχθούν οι σχέσεις ανάμεσα στα μέλη της ομάδας, το οποίο όμως εκείνη βιώνει, όπως γίνεται σαφές, σαν το αποκορύφωμα της υποκρισίας. Υπάρχει και άλλη μια σκάνε στην οποία φαίνονται καθαρά τα ψέματα και τα προσχήματα που χρησιμοποιούν τα μεγάλα κεφάλια του επιχειρηματικού κόσμου: μετά τη συνάντηση με τον πρέσβη Henneberg, ο Gerald, ο διευθυντής της Ines, της προτείνει να κοιμηθεί με τον Tim, τον ρουμάνο συνάδελφό της, για να τον καλοπιάσει και να προωθήσει την εφαρμοζόμενη στρατηγική. Η Ines το κάνει μεν, ωστόσο σύντομα καταλαβαίνουμε ότι ο ρουμάνος παρτενέρ της είναι ήδη εραστής της και, στο δωμάτιο του ξενοδοχείου όπου συναντιούνται, της λέει ότι ο Gerald είναι ενήμερος για την υποτιθέμενη κρυφή σχέση τους. Επομένως όλοι παίζουν διπλό, ή και τριπλό, παιχνίδι. Εκείνη στιγμή αντιλαμβανόμαστε ότι η Ines αηδιάζει πια με αυτή την απατηλή κατάσταση και εξεγείρεται. Αρνούμενη να κάνει έρωτα μαζί του με το πρόσχημα ότι δεν θέλει να χάσει την «ορμή» της, ζητάει από τον εραστή της να τελειώσει πάνω στα βουτήματα που έχει φέρει το προσωπικό υπηρεσίας! Η σκηνή είναι αστεία, αλλά αναδεικνύει την ακραία υποκρισία και την ηθική βία που κυριαρχούν σε αυτόν τον επιχειρηματικό κόσμο που είναι έτοιμος να ξεαναγκάσει τη νεαρή γυναίκα να δοθεί σε κάποιον. Έπειτα απ' αυτό, για πρώτη φορά κάτι σπάει μέσα της.

Η ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΣΤΟ ΦΟΝΤΟ

Η σκηνοθέτης φέρνει στο προσκήνιο την προσωπική σχέση που έχει η νεαρή γυναίκα με τον πατέρα της, αλλά και με τους διάφορους συναδέλφους ή προϊσταμένους της. Φαίνεται πως τα ψέματα που συγκαλύπτουν τις σαφείς σχέσεις εξουσίας κυριαρχούν σε αυτό το επιχειρηματικό περιβάλλον· παράλληλα, όμως, η τοπογραφία της ταινίας αποκαλύπτει ένα πολύ ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο: η εταιρεία συμβούλων όπου εργάζεται η Ines έχει αναλάβει την αναδιάρθρωση της πετρελαιοβιομηχανίας στη Ρουμανία με στόχο την αύξηση της αποδοτικότητάς της, έστω και αν το τίμημα είναι μεγάλος αριθμός απολύσεων. Όμως αυτή η πτυχή παρουσιάζεται σταδιακά, αφού η ταινία επικεντρώνεται αρχικά στα προνομιακά μέρη —πρεσβεία, ξενοδοχεία πολυτελείας, γραφεία μεγάλων επιχειρήσεων, κλαμπ κ.λπ.— όπου συχνάζει η νεαρή γυναίκα. Όταν την

αφήνει ο πατέρας της, για να επιστρέψει μετά από λίγο με τα χαρακτηριστικά του Toni Edmann, κι εκείνη τον αποχαιρετά από το μπαλκόνι, ο φακός μάς αποκαλύπτει διακριτικά την άλλη όψη του σκηνοκτού: στην άκρη του κάδρου, πίσω από έναν αδιαπέραστο τοίχο, διακρίνουμε τα ρημαγμένα σπίτια μιας παραγκούπολης. Ο κοινωνικός διαχωρισμός είναι έκδηλος. Η «πραγματική» Ρουμανία δεν εμφανίζεται ποτέ, εκτός από ορισμένες στιγμές, όπως όταν η Ines αναγκάζεται να καλέσει τοπικούς «τεχνίτες» για να ανοίξουν τις χειροπέδες των οποίων τα κλειδιά έχει ξεχάσει ο πατέρας της!

Φυσικά, το οδυνηρό χάσμα ανάμεσα στους δύο κόσμους αποκαλύπτεται κατά την επίσκεψη στην εταιρεία πετρελαίου. Εκείνη τη στιγμή βλέπουμε τις συνέπειες των σχεδίων που έχουν εκπονηθεί και των αποφάσεων που έχουν ληφθεί στα γραφεία των επιχειρήσεων, για τις οποίες είναι ανίδεοι οι ρουμάνοι εργαζόμενοι του κλάδου, παρόλο που από αυτές κρίνεται η μοίρα τους. Πλην όμως, αυτό το χάσμα δεν φαίνεται να έχει βαρύνουσα σημασία για τη νεαρή γυναίκα, η οποία, επιστρέφοντας με το αυτοκίνητο, δικαιολογεί αυτή την πολιτική με τα υποτιθέμενα οφέλη της οικονομικής ανάπτυξης. Εξάλλου, στο τέλος της ταινίας, βλέπουμε ότι, αντί να εγκαταλείπει οριστικά τον κόσμο των επιχειρήσεων, αλλάζει απλώς συμβουλευτική εταιρεία. Το δικό μας βλέμμα, όμως, είναι διαφορετικό από της Ines, και η περιγραφή αυτού του κόσμου της υποκρισίας και των βάνουσων ανθρώπων θα σημάδεψει βαθιά την ψυχή μας.

ΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΣΚΕΨΗ

Εκτός από τα στοιχεία της ανάλυσης που εκτίθενται παραπάνω, αρκετές πτυχές της ταινίας *Toni Erdmann* αξίζει να μας προβληματίσουν περισσότερο.

Οι σχέσεις ανάμεσα στους άντρες και τις γυναίκες είναι επίσης σχέσεις κυριαρχίας. Από αυτή τη σκοπιά, θα ήταν ενδιαφέρον να αναλύσουμε τις σχέσεις της Ines με τους συναδέλφους και τους προϊστάμενους της: Τι υπαινίσσεται η ταινία για τις σχέσεις μεταξύ των φύλων; Οι γυναίκες έχουν διαφορετική αντιμετώπιση από ό,τι οι άντρες; Οι διαφορές αυτές είναι εμφανείς ή καλυμμένες; Πώς ασκείται η κυριαρχία ανάμεσα στα φύλα;

Ποια είναι ακριβώς η οικονομική στρατηγική που παρουσιάζεται στο *Toni Erdmann*; Ποιος είναι ο ρόλος των διαφόρων χαρακτήρων, Γερμανών και Ρουμάνων;

les grignoux

10 ΧΡΟΝΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥΣ

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει την τιμή να παρουσιάσει τις τρεις διαγωνιζόμενες ταινίες για το LUX FILM PRIZE¹ 2016:

À REINE J'OUVRE LES YEUX (Με τα μάτια ανοιχτά), μια ταινία της Leyla Bouzid
Γαλλία, Τυνησία, Βέλγιο, Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα

MA VIE DE COURGETTE (Εγώ, ο Κολοκυθάκης), μια ταινία του Claude Barras
Ελβετία, Γαλλία

TONI ERDMANN, μια ταινία της Maren Ade
Γερμανία, Αυστρία, Ρουμανία

Αυτές οι, τόσο διαφορετικές μεταξύ τους, ιστορίες, προϊόν της ανεξάντλητης αφοσίωσης και δημιουργικότητας ταλαντούχων νέων σκηνοθετών, θα προβληθούν στο πλαίσιο της 5ης χρονιάς των LUX FILM DAYS².

¹ Κινηματογραφικό βραβείο LUX.

² Κινηματογραφικές ημέρες LUX.

LUX FILM PRIZE

Ο πολιτισμός διαδραματίζει θεμελιώδη ρόλο στην οικοδόμηση των κοινωνιών μας.

Για τον λόγο αυτό, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο καθιέρωσε το 2007 το LUX FILM PRIZE, με στόχο να στηρίξει τη διανομή ευρωπαϊκών ταινιών σε ολόκληρη την Ευρώπη και να ενθαρρύνει μια συζήτηση ευρωπαϊκού επιπέδου σχετικά με μεζονο κοινωνικά ζητήματα.

Το LUX FILM PRIZE αποτελεί μια εξαιρετική πρωτοβουλία. Ενώ οι περισσότερες ευρωπαϊκές συμπαραγωγές προβάλλονται μόνο στη χώρα προέλευσής τους και σπάνια διανέμονται σε άλλες χώρες, ακόμη και εντός ΕΕ, το LUX FILM PRIZE δίνει σε τρεις ευρωπαϊκές ταινίες τη μοναδική ευκαιρία να υποτιτλιστούν στις 24 επίσημες γλώσσες της ΕΕ.

Η νικήτρια ταινία του LUX FILM PRIZE θα αναδειχθεί με ψηφοφορία από τους βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και θα ανακοινωθεί στις 23 Νοεμβρίου 2016.

LUX FILM DAYS

Το LUX FILM PRIZE δημιούργησε τις LUX FILM DAYS. Από το 2012, οι τρεις ταινίες που διαγωνίζονται για το LUX FILM PRIZE προβάλλονται για το ευρύτερο ευρωπαϊκό κοινό κατά τη διάρκεια των LUX FILM DAYS.

Με τις LUX FILM DAYS σάς προσκαλούμε σε μια αξέχαστη πολιτισμική εμπειρία που υπερβαίνει τα σύνορα. Από τον Οκτώβριο έως τον Δεκέμβριο 2016, θα μπορείτε να είστε μεταξύ των κινηματογράφωφιλων από όλη την Ευρώπη που θα παρακολουθήσουν τις ταινίες *À reine j'ouvre les yeux (Με τα μάτια ανοιχτά)*, *Ma vie de Courgette (Εγώ, ο Κολοκυθάκης)* και *Toni Erdmann* σε μία από τις 24 επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Μην ξεχάσετε να ψηφίσετε την αγαπημένη σας ταινία στην ιστοσελίδα μας luxprize.eu ή στη σελίδα μας στο Facebook!

ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ

Το Βραβείο Κοινού απονέμεται στην ταινία που επιλέγουν οι θεατές στο πλαίσιο του LUX FILM PRIZE. Μην ξεχάσετε να ψηφίσετε μία από τις ταινίες *À reine j'ouvre les yeux (Με τα μάτια ανοιχτά)*, *Ma vie de Courgette (Εγώ, ο Κολοκυθάκης)* και *Toni Erdmann!* Θα έχετε ίσως την ευκαιρία να επιλεγείτε για να παραστείτε — με πρόσκληση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου — στο διεθνές φεστιβάλ κινηματογράφου που θα λάβει χώρα στο Κάρλοβι Βάρι τον Ιούλιο του 2017 και να ανακοινώσετε τον τίτλο της ταινίας που έλαβε το Βραβείο Κοινού.

ΔΕΙΤΕ,
ΣΥΖΗΤΗΣΤΕ
& ΨΗΦΙΣΤΕ!

@luxprize

#luxprize

LUX
PRIZE
.EU

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Maren Ade

ΣΕΝΑΡΙΟ: Maren Ade

ΗΘΟΠΟΙΟΙ: Sandra Hüller, Peter Simonischek, Michael Wittenborn, Thomas Loibl, Trystan Pütter, Lucy Russell, Hadewych Minis, Vlad Ivanov, Victoria Cocias

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ: Patrick Orth

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: Janine Jackowski, Jonas Dornbach, Maren Ade, Michel Merkt

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ: Komplizen Film

ΣΥΜΠΑΡΑΓΩΓΗ: Coop99 Filmproduktion, KNM, Missing Link Films, SWR/WDR/Arte

ΕΤΟΣ: 2016

ΔΙΑΡΚΕΙΑ: 162'

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: Μυθοπλασία

ΧΩΡΕΣ: Γερμανία, Αυστρία, Ρουμανία

ΓΛΩΣΣΕΣ: Γερμανικά, αγγλικά

ΔΙΑΝΟΜΗ: Seven Films (Ελλάδα, Κύπρος)

